

9. A

2. PÍSEMNÁ SLOHOVÁ PRÁCE

POVÍDKA

Ležím na posteli. Nespím, jen přemýšlím nad svou šokující minulostí, nesmyslnou přítomností a dost pochybnou budoucností. Z mých filozofických otázek mě jako vždy vytrhne má spoluvězeňkyně.

„Tak už to konečně vyklop,“ šklebí se na mě se snahou o úsměv ve svém zjizveném až znetvořeném obličejí.

„A co?“ ptám se jí jako smyslů zbavená ještě z mého filozofického výletu mozkiem.

„Ale ty víš co! No přece, co jsi udělala, že jsi tady?“ říká, teď už ne tak příjemným tónem jako na začátku našeho rozhovoru.

Ještě nikomu jsem svůj příběh neřekla, a abych řekla pravdu, vlastně ani za moc nestojí.

„Zabila jsem.....“ když jsem se chtěla konečně přiznat, přerušila mě.

„Ne,“ zašeptala dramaticky, „chci slyšet celý příběh.“

Zamyšleně jsem vydechla: „Tak dobře.“

Moje spoluvězeňkyně se znovu pokusila o úsměv a opřela se o zeď u své protější postele.

„Ale mám jednu podmínku,“ řekla jsem vážně se zvednutým ukazováčkem, „nebudeš mě přerušovat.“ Slíbila, že nebude, a tak jsem se vrátila o sedmnáct let zpět. A když jsem se začala rozpomínat, všechny střípky mé minulosti se až nepředstavitelně rychle seskládaly do sebe. Zděsila jsem se. Na sucho jsem polkla a Gita mě zvědavě zkoumala a čekala, co ze mě vypadne.

Začala jsem nejistě, nevěděla jsem, kde mám začít...

Když jsem byla malá, byli jsme normální, fajn rodina. Postupem času se ale máma s tátou čím dál víc hádali. Až do mých patnáctých narozenin.

Pak přišla ta osudná noc.

Já byla u sebe v pokoji a nemohla jsem usnout. Z ničeho nic jsem uslyšela tiché zapištění. Nejistě jsem vyšla ze svého pokoje a opatrně došla ke schodům z patra dolů. Šla jsem pomalu a na každém schodku jsem se zastavila a zaposlouchala se. Nic. Měla jsem strach. Čím dál víc jsem se přibližovala k obýváku, odkud se zapištění ozvalo. Viděla jsem ale jen obrysy nábytku.

Chtěla jsem vidět víc.

Proto jsem stoupla na poslední schod, ale ten hlasitě zavrzal. Náhle se ke mně prudce otočila jakási postava a zírala na mě. Snažila jsem se odhalit její identitu. Marně.

Když jsem se na ni přestala dívat a rozhlédla jsem se kolem. Neodvážila jsem se jít blíž, raději jsem setrvala na rozvrzaném schodu.

Všude byly rozházené věci.

„Někdo se sem vloupal?“ zeptala jsem se sama sebe. Nic dalšího už mě nenapadlo, protože jsem za sebou uslyšela zašustění.

Ostre jsem sebou trhla a jako bych zkameněla. Nemohla jsem se pohnout. Uslyšela jsem hlas. Šepot. Jako bych ho měla v hlavě. Prvně jsem nerozuměla. Pak začal říkat srozumitelná slova.

„Běž do kuchyně. Běž do kuchyně,“ opakoval neustále.

Proč bych měla poslechnout?

Ale hlas jakoby mě zhypnotizoval. Začala jsem z toho šílet. Podlehla jsem, nešlo mu vzdorovat. Prostě jsem šla.

„Vezmi nůž,“ mluvil dál. Byla jsem jako robot, vůbec jsem nepřemýšlela a uchopila ho.

Vše se odehrálo strašně rychle.

„Zabij tu osobu,“ zašeptal naléhavě.

Zastavila jsem se.

Ale jen na okamžik.

Úplně jsem na postavu zahalenou tmou zapomněla. Jen tak tam stála, bez jediného pohybu a slova. Pozorovala mě.

„Zabij tu osobu,“ ozvalo se znovu ještě naléhavěji.

A jako bych znovu otupěla, rozběhla jsem se.

Vůbec jsem nepřemýšlela. Jen jsem běžela jako blázen s nožem v ruce.

Kdo na mě v obývacím pokoji čeká? Zloděj? Ale zloděj to nebyl.

Když jsem doběhla k osobě přede mnou, bez jakéhokoli svědomí a rozumu jsem začala bodat. Cítila jsem, jak ostrá čepel nože proniká do tkání a z těla teče krev.

Hlas se najednou začal smát, hrozivě se začal smát. Při tom smíchu mi tuhla krev v žilách a běhal mi mráz po zádech.

Ztuhla jsem a přestala čepel nože zabodávat.

Hlas najednou ztichl. Všude bylo nesnesitelné a vlezlé ticho. V celém domě jsem nic neslyšela.

Jen já jsem strnule stála v obývacím pokoji s nožem od krve. Nevím, jak dlouho jsem tam postávala, a nevěděla jsem, komu vzala život.

Ozval se cvakot zámku a domovní dveře se otevřely.

Byl to táta, každý den pracoval do noci. Pískal si.

On si vážně pískal!

Rozsvítil světlo, sundal si boty a vešel do obývacího pokoje. Vtom se rozhlédl.

Chvíli zmateně pobíhal po domě, ale pak se zastavil.

Ještě pořád jsem tam nehnutě stála. Zachytila jsem jeho zděšený a hlavně nechápavý výraz.

Zadíval se na nůž v mé ruce a pohledem spočinul na mrtvole pode mnou. Hlasitě vyjekl.

Opět se na mě podíval.

A já měla konečně odvahu shlédnout dolů a pohlédnout na své dílo.

„Mami,“ vydechla jsem.

Tentokrát jsem se já podívala na tátu. Ale v jeho očích nebyl takový smutek a strach, jaký jsem čekala. Byl vlastně docela v klidu.

Proč nekřičela?

Přestala bych....

Nesnesla jsem pohled na její zohavené tělo celé od krve....

Sklátila jsem se k zemi....

„Víc si nepamatuju,“ zašeptala jsem se slzami v očích.

„Víc už nic. Pak už byla jen léčebna, soud a tahle cela. Táta se mnou od té doby nepromluvil. Nedivím se, jsem zrůda.“

Řekla jsem tklivým hlasem. „To není pravda,“ řekla Gita konejšivě a přisedla si ke mně.

Myslím, že chtěla říct další utěšující hlášku, ale přerušil ji jeden z policistů, který náhle vtrhl do naší rozmluvy.

„Váš otec je mrtev,“ řekl klidným, trochu opovržlivým hlasem. Nic dalšího k tomu nedodal.

„Cože?“ vykřikla jsem a přiřítla se k mřížím.

„Spáchal sebevraždu,“ řekl stejným a sebejistým hlasem.

Zase jsem měla slzy v očích.

„Nechal vám dopis,“ řekl ještě, podal mi obálku a odešel.

Chvíli jsem tam stála a dívala se, jak odchází. Vrátila jsem se na svou postel vedle Gity a povzdechla si.

„Nechceš to otevřít?“ zeptala se Gita plná očekávání.

„Chci,“ řekla jsem pevně a otevřela obálku. Pomalu jsem dopis vyndala a rozložila.

Bylo tam jediné slovo.

Tak jednoduché, tak přímočaré.

Četla jsem si ho stále dokola.

Chvíli mi to trvalo, ale pak mi to došlo.

ŠEPOT